

Böngésző Játék 2017-2018

2. forduló - olvasmány

Kányádi Sándor: Éhes mese

Egyszer egy kiéhezett kóbor farkas végső elkeseredésében, éppen egy ilyen csikorgó télen, hasztalan kerülgetvén az akolba szorult nyáját, arra fanyalodott, hogy beáll kutyának. El is indult azzal, hogy majd az úton kifundálja, hogy s miképpen boldoguljon. Szél ellen ment, nehogy még idő előtt szagot vegyenek az öblös hangú, jól táplált komondorok, mert akkor oda a dolog. El is ért baj nélkül a faluszélre, de hirtelen megütötte fülét egy anyajuh bégetése, ettől nagyot kordult a gyomra, majdnem hogy bogra futott a számítása, mert szél ide, szél oda, hiába ügyelt a szagára, erre a kordulásra talpon volt már a környék minden kutyája.

– Akkor se futok, ha itt gebedek – gondolta, mikor meglátta az első feléje csaholó ebet. Leült a farkára, s megpróbált szelíden nézni a kutyára. A kutyát meglepte a farkas birkajóságú képe, vakkantott még vagy kettőt (zavarában lehet, hogy ebnek vélte). Aztán lecsücscent ő is szépen a farka tövére. Erre a többiek vaklálva, hogy az egész csak vaklárma, méltatlankodva-morogva visszalustultak a vacokra. Ült a kutya s a farkas egymással szemben, de kicsit távolabbra. A farkas megvárta, amíg csend lesz, s akkor így szólt az ebhez:

– Jó estét, testvér.

Ettől a kutya végképp elképedt.

– Mért lennék én neked a testvéred? – morogta.

– Persze, persze, honnan is emlékeznél a történelemre – tűnődött el a farkas, magában meg azt mondta: „A szolga mit tudja, hogy volt-e egyáltalán múltja!”

A kutya, mivel a kíváncsiság fúrta, a farkát izgatottan meglobogtatta, s fülét hegyezve figyelt. A farkas most halkabbra fogta a hangját (nehogy meghallják), s mint aki titkot szólni készül, körülnézett.

– Hogy honnan lennének testvérek, azt kérded?

– Azt, azt – vakkantotta el magát az eb.

A farkas halkan pissegett, s jelezte, hogyha közbeszól, akkor a fülét hiába hegyezte, mert elkezdenek a többiek újra galibázni, s ő meg kénytelen lesz titkával odébbállni.

Értette a kutya, hogyne értette volna, s megnyugtatólag lengett párat a farka bojtja.

– Valamikor – folytatta halkán az ordas – egy anya szülte a kutyát s a farkast.

– Csakugyan, csakugyan? – csaholt közbe az állhatatlan eb. – Éppolyan nemesek, nemesek...

– Azok vagytok, nemesek, csak hallgass – vicsordult a kutyára a farkas, mert a többiek is csaholásba kezdtek. – „Vessz meg” – kívánta, de csak magában, a toportyán.

– Így igaz, ahogy mondom, rokonkám – folytatta kedvesen, mikor újra csend lett.

A kutya farka újra fogadkozva lengett.

– Aztán a sors valahogy úgy hozta, hogy az egyikből ez lett – mutatott magára –, a másiktól meg – majdnem azt mondta: szolga, de ijedtében meggondolta, mert a gyomra olyat kordult, hogy majdnem belegebedt –, a másiktól meg eb lett.

– Eb, eb – hagyta jóvá az eb.

A farkas jónak látta rövidebbre fogni a dolgot, mert a gyomra mind sűrűbben korgott, s ez a buta kutya meg a végén még mindent elront. Kivágta hát a tromfot:

– Kutya szeretnék lenni én is, testvér, azért jöttem. Nagy úr az éhség, tíz napja nem ettem, nézz rám!

A kutya ránézett némán, majd valamit morgott:

– Értem, értem, várj, valami csontot – elinalt, s már hozta is a csontot. A farkast ettől elfogta az undor, de a gyomra leintette újból.

– Köszönöm, köszönöm, kedves vagy, kiskomám!

– Kutya szeretnél lenni, de igazán?

– Úgy, ahogyan mondtam, de mondd, mindig csak csont van?

– Csak ünnepen, máskor korpa, derce.

A farkas, nem értvén, azt mondta rá:

– Persze.

– Akkor én most szólok a többieknek.

– Mit kell szólni, hallgass! – ugrott föl a csont mellől a farkas.

– Nem azért, no, nem azért, ne ijedj meg. Az ügyedben szólnék, mert én benne volnék, de egy kutya még nem kutya egymagában, meg kell hányni-vetni a kutyatanácsban.

Elment a kutya, s a farkas meg, a csontot félrerúgva, ilyenképpen morgott:

– No, majd talán jobb lesz a derce s a korpa – sóhajtva sandított át a juhakolra –, most megpróbálhatnám, míg a kutya tárgyalt, egy egész nyájjal is bírna az étvágyam. Az lenne a móka! De mit fondorkodom, nem vagyok én róka. De mi ez a lárma? – hirtelen égnek állt minden szőre szála. Ilyen csaholást még álmában sem hallott:

– A jussom, a csontom!

– A láncom! A koncom!

– Nem hagyom, nem adom!

– A korpa, a moslék!

– Itt ne torkoskodjék!

– A posztom, a kosztom!

– Nem adom, nem adom!

Nem is kellett a farkasnak, megszégyenülten elódalgott, annyira röstellte magát, hogy még a juhokról is megfélekedezett. Pedig most már igazán jóllakhatott volna, amíg a kutyák veszekedtek, de ez csak a dombon jutott eszébe, s nem volt sem kedve, sem ereje visszamenni. Leült, és maradék erejét összeszedve egy hatalmasat orgonált, de akkorát, hogy a kutyák ijedtükben abbahagyták az ugatást, s behúzott farokkal, nyüszítve kotródtak, ki-ki a maga féltve őrzött vackára.